

JUCĂRII PENTRU COPII

Profesor Cătălina Cocan,
Școala Gimnazială „Alexandru Vaida-Voevod”

Lucia*.

Dacă Lucia mi-ar fi zâmbit, acest text nu ar fi existat.

Intrasem în clasa ei pentru prima dată în urmă cu trei ani, încărcată cu jucăriile din titlu (despre ele, ceva mai încolo... cine nu are răbdare pentru povești cu tâlc, poate sări, cu binecuvântarea autoarei, direct la ultima pagină a acestui text, rândul 7 – numărat de jos în sus). Eram un picuț emoționată, dar și bucuroasă nevoie-mare că am primit o clasă de pitici *de fermecat*, sau, în alte cuvinte, o clasă de puiuți care să se bucure în ritm cu mine că a început o nouă oră de engleză și e rost de joacă.

Pe Lucia nu am văzut-o imediat. De fapt, nu am simțit că ar fi ceva în neregulă în sala de clasă, fiind hiperocupată să-i impresionez pe micii mei elevi, scoțând, pe rând, lucruri din geanta profesorului *creativ* (dacă mă gândesc bine, un cuvânt mai potrivit ar fi *trăznit*, dar e lucrare de simpozion și mi-e că, dacă țin cu dinții de cuvintele alese pe sprânceană pentru a ilustra realitatea frustră din clasa mea, poate nu mai apuc să vă fac și prezentarea PPT suficient de *creativă slash trăznită* încât să fie memorabilă peste ani...)

Revin, cu un rezumat al ideilor principale de mai sus, formulate metodic și folosind metoda învățării prin pași mici. Detalierea sub-metodei de lucru: prin transpoziție didactică, trunchiem realitatea unei povești înzorzionate la firul său roșu, pe sistem întrebare-răspuns. Vom folosi notațiile Î-R pe parcursul întregului rezumat.)

1. Î: Când?

R: În prima oră de limba engleză a clasei I C, acum trei ani de zile.

2. Î: Unde?

R: La Școala Gimnazială „Alexandru Vaida-Voevod”.

3. Î: Cine?

R: Lucia.

4. Î: Cum?

R: Cu jucării din geanta profesorului *creativ*.

5. Î: Ce?

R: Informația lipsește, cu excepția unei scurte menționări, în rândul 2, a faptului că Lucia nu a zâmbit.

Continuăm povestea, cu informațiile lipsă de la subpunctul 5: Lucia nu îmi zâmbea, pentru că nu mă vedea. Cum era să mă vadă, fiind ascunsă sub băncuță? Cum era să mă vadă, fiind supărată că, la ora de engleză, în clasă intrase altcineva decât *teacher* a ei de anul trecut?

Motivul lipsei zâmbetului nu l-am dedus eu chiar așa rapid, bine conturat și complet...La început, m-am dus până lângă băncuță, încet, cu pași mici, încercând să nu o iau prin surprindere pe mititica ascunsă lângă piciorușele colegilor. Sub pupitru, două brațe slăbuțe înconjurau, a *mângâiere*, picioarele fetiței care mă privea necruțător, cu ochișorii căprui ițindu-se de sub bretonul tăiat scurt, ușor asimetric (tipul de asimetrie pe care îl întâlnești des la fetițele care nu au răbdare să le mai aștepte pe mami sau pe buni să-și facă vreme să taie drept un bretonel pentru piticuța familiei, folosind foarfeca din bucătărie).

Lucia nu a catadicsit să se așeze în băncuță când am început să vorbesc cu ea. Gestul ei de frondă ar fi fost știrbit prin adecvarea la cerințele didactice. Prin urmare, tot de jos, mi-a adresat câteva vorbe, tare și răspicat.

(Urmează transcrierea dialogului, cu o ușoară patină a timpului în amintirea unei profesoare care lucrează, săptămânal, cu mai bine de 150 de elevi.)

Lucia (ex abrupto): „Nu-mi place de tine!”

Cătălina (mieroasă): „Am jucării...”

Lucia (neînduplecată): „Nu vreau jucăriile tale...”

Cătălina (împăciuitoare, oferind tentația): „Am mai multe decât am scos până acum din gentuță...”

Lucia (pierzându-și dramul de răbdare): „O vreau înapoi pe *teacher* de anul trecut...”

Cătălina (simțind oportunitatea, merge pe *reflecția sentimentelor*): „Și mie mi-e dor de clasa mea de dinainte...au plecat toți la liceu...”

Lucia (fără a lăsa garda jos, nu spune niciun cuvânt, dar privirea ei se traduce ușor prin „Și de ce-mi spui mie asta?”)

Cătălina (acum sau niciodată): „Și eu sunt tristă....Hei, am o idee!”

(În aparteu: se strânseseră în jurul nostru restul copiilor, ca la urs, tot spunându-i Luciei să iasă de sub bancă, să nu mai stăm toți aplecați...)

Cătălina (dând lovitura de grație): „Ce zici? Mergem, în pauză, să o căutăm pe *teacher* de anul trecut? Să-i spunem că ți-e dor de ea?”

Lucia (cântărindu-și opțiunile, cu privirea ușor împlânzită, încă pe gânduri dacă ar fi o idee bună să lase garda jos...)

Cătălina (cu atenție să nu distrugă, prin insistență, ce a muncit câteva minute bune): „Te mai gândești până la pauză, apoi îmi spui ce ai hotărât.”

Mă întorc repejor spre catedră, de teama că atenția acordată Luciei îi va determina și pe alți piticuți să stea pe sub bănci, că deja parcă sună a ceva *fancy*.

În pauză, am căutat-o, chipurile, pe *teacher* în lung și în lat, prin școală (chiar dacă știam sigur că orele colegei mele încep mult mai târziu!). Am profitat, povestindu-i piticuței mele câte-n lună și-n stele și bucurându-mă, (șocată, în ascuns) că imi dăduse chiar mânuța, să ne ținem una de alta de-a lungul scărilor. Ne-am despărțit, cu necazul că nu am găsit-o pe *teacher*, dar cu promisiunea că o mai căutăm și altă dată.

Realizez doar acum că am dat un titlu nepotrivit textului meu. Nu îl mai schimb, la finalul poveștii și vă spun și de ce: mă gândesc că dacă aș fi ales o denumire cum ar fi “Predarea bazată pe atașament, învățarea bazată pe atașament”, aș fi punctat rapid, în mintea cititorilor, categoriile „inovativ”, „ceva de prin străinătate”, „nu m-am gândit la așa ceva, deși cred că folosesc curent această metodă cu copiii de la școala mea”. Aș fi avut, probabil, și o șansă mai mare ca textul meu să fie acceptat la simpozion.

Și atunci, ce avantaje are titlul de acum?

În primul rând, textul meu are șanse mai mari să fie citit de cei obosiți de cuvintele extrase din mini-vocabularul de termeni de psihopedagogie (Cătălina Cocan, Compendiu de pregătire pentru gradul II, scris de mână și nepublicat, 2016).

În al doilea rând, jucăriile chiar sunt prezente în textul meu. Pe ceilalți copii, așa am reușit să îi farmec (da, da, știu, până s-au strâns ca la urs în jurul băncuței Luciei...)

În al treilea rând, titlul acesta mi-e mai drag. Respiră viață.

În ultimul rând, din moment ce nu v-am arătat nicio poză cu vreo jucărie, marșez pe curiozitatea voastră de a vedea de ce poate fi în stare profesoara trăznită (pardon, creativă) care cu asemenea *bune practici* are de gând să se înființeze la Simpozionul Preuniversitaria 2018, secțiunea “Creativitate și inovație în educație”.

---

* Fetița există de-adevăratelea, dar i-am schimbat prenumele. Promit să îl schimb înapoi de îndată ce termin textul.